

Afgiftens Beregning, hvor stort Misforholdet mellem den og Eiendommens virkelige Værdi end maatte være.

At dette imidlertid næppe har været den oprindelige Tanke med Bestemmelsen i Forordningen af 8de Februar 1810 §§ 1 og 2 a, om end Forordningens Udtryk ere saadanne, at Domstolene have maattet komme til det ovenanførte Resultat, synes at fremgaae, foruden af hvad foran er nævnt om Forordningens almindelige Regel, blandt Andet ogsaa af dens ovenfor anførte Bestemmelse om Afgiftens Beregning ved faste Eiendommens Vortffjænkelse i levende Live.

Ved den antagne Fortolkning er Statskassen altsaa forsaavidt bleven uheldig stillet, hvad der fremtræder endmere, naar faste Eiendomme i levende Live overdrages Arvingen for en Sum, der kun udgjør en ringe Deel af deres Værdi, idet altsaa ogsaa Arveafgifterne derved gaae tabte for Statskassen.

Dertil kommer, at det synes uheldigt ved de samme Retshandler at gaae ud fra forskjellige Værdiberegninger for Afgifterne til Statskassen, hvilket nu er Tilfældet, idet Beregningen for Overdragelsesafgiften stæer som fornævnt, medens Lovgivningen om det stemplede Papir og navnlig nu Loven af 19de Februar 1861 opstiller andre Regler med Hensyn til Værdiberegningen for Stempelafgiftens Bedkommende. Ikke alene i practisk Henseende er dette uheldigt, men det savner derhos ogsaa enhver indre Begrundelse, da begge Afgifter hvile paa det samme Grundlag, ved at være stillede i et vist Forhold til Værdien af den paagjældende Eiendom. Det synes derfor at ligge nær at bringe en Overensstemmelse tilveie, og da for Overdragelsesafgiftens Bedkommende at optage de af den senere Lovgivning med Hensyn til Brugen af det stemplede Papir billigede Principer.

Idet nærværende Lovforslag saaledes tilfigter at bringe denne Overensstemmelse tilveie,

forsaavidt Eierkiftet er begrundet i andet end Arv, for hvilket Tilfælde der efter Sagens Natur maa gjælde andre Regler, har det maattet ansees som en Følge deraf, at man ikke indskrænkede sig til blot at fremstaafe en Ligelighed i de almindelige Regler, men at man tillige fjernede de Forskjelligheder, der for Tiden finde Sted med Hensyn til den mere detaillerede Beregning af den Værdi, hvoraf Afgifterne skulle svares. Der ere nemlig enkelte Afgifter af en mere vedvarende Character, der, naar de hefte paa Eiendommen for dens Afhændelse, hidtil ikke ere medtagne ved Beregningen af $\frac{1}{2}$ % Afgiften, ligesom de idetmindste tildeels heller ikke medregnedes tidligere ved Stempelafgiften, medens Loven af 19de Februar 1861 nu med Hensyn til den sidstnævnte Afgifts Beregning opstiller andre Regler i saa Henseende, uden at denne Lovs paa rigtigere Principer grundede Bestemmelser efter dens hele Character har kunnet faae nogen Indflydelse paa Overdragelsesafgiften.

Ærkelig skal derhos bemærkes, at i Tilfælde af Mageffiste er det efter Forordningen af 8de Februar 1810 § 2 b Reglen, at der ingen $\frac{1}{2}$ % Afgift skal svares, naar de paagjældende Eiendomme magesfistes lige med hinanden; men hvis der fra en af Eiderne endvidere ydes noget Vederlag udover den faste Eiendom, skal Afgiften svares af dette Vederlag. Denne Regel kan imidlertid ikke ansees for at være i Overensstemmelse med Hovedreglen i Forordningens § 1, og der synes ikke nogen Grund til nu at bibeholde den, om end særlige Hensyn mulig paa den Tid, da Forordningen udkom, kunne have talt for den. Der er derfor i Udkastet optaget en Bestemmelse om, at der i Tilfælde af Mageffiste skal svares Overdragelsesafgift af begge de paagjældende Eiendommers Værdi, hvorved der ogsaa for dette Forholds Bedkommende bringes Overensstemmelse tilveie med hvad der gjælder for Stempelafgiften.